

[Poul Sørensen.]

med hensyn til det, man teknisk kalder halv udligning og hel udligning, så dér må ministeren være gået galt i byen. Jeg vil gerne understrege, at det synspunkt, jeg har gjort gældende — de fire områder, på hvilke vi har søgt principielt at komme igennem med en nyordning for arbejdsløshedskasserne — har vi stået vagt om i kommissionen, og det ligger ganske klart også her i dag. Selv helt over i det radikale parti er svaret for så vidt givet, idet det ærede medlem hr. Aage Fogh klart har sagt, at han ikke vil være med til i øjeblikket at ændre arbejdsløshedskassernes struktur. Vi står altså i den situation som mindretal, at vi ikke har nogen mulighed for at komme igennem med den modernisering af arbejdsløshedslovgivningen, som må være ganske nødvendig.

Hvad angår de almindeligheder, som den højtærede minister betjente sig af: at man ikke brød sig om at have et højere kontingent og alt det dér, forstår jeg dem udmærket. Hvem gør ikke det? Men det, vi diskuterer her, er det spørgsmål, hvem der, når staten stiller nye midler til rådighed, skal have disse midler. Det er det, der brænder på i vor diskussion, og her har ministeren altså stillet sig således, og det er vel ikke overraskende for os, at det forslag, der foreligger, er ministerens, og at denne fordeling er fuldkommen retfærdig og rigtig, mens vi har gjort den modsatte opfattelse gældende.

Jeg forlader den højtærede minister, da jeg ikke nærer håb om, at der er mulighed for, at vi sagligt kan fordybe os i disse ting, med udbytte for os begge i alt fald.

Det svar, jeg gav den højtærede minister, gælder også det ærede medlem hr. Hans Rasmussen. Det er klart, at det ærede medlem, som kun så kort tid har siddet i kommissionen og kun har deltaget i nogle enkelte møder, heller ikke kan vide besked. Det skal ikke være nogen bebrejdelse, det skal kun klargøre for de af tingets medlemmer, der ikke har det i erindring, at således forholder det sig med det arbejde, der er udført. Jeg har svaret med hensyn til de 3,5 pct., hvorledes vi stillede os sidste år, det skal jeg ikke komme nærmere ind på; men jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at det, der efter min mening skal

diskuterer her, er dette spørgsmål: er det rimeligt, når en arbejdsløshedskasse har en formue på 63 mill. kr., et årskontingent på 63 kr. og en gennemsnitsindtægt for sine medlemmer på 12 200 kr., at føre 1,3 mill. kr. over til denne kasse, det ærede medlem hr. Hans Rasmussens arbejdsløshedskasse, eller vil det ikke være rimeligt at finde en teknik, hvorved de dårligst stillede arbejdsløshedskasser — f. eks. arbejdsmændenes, hvor gennemsnitsindtægten ikke er 12 200 kr., men 8 100 kr., og hvor der betales 5 kr. 55 øre om ugen i kontingent — bliver tilgodeset af de yderligere offentlige midler, som stilles til rådighed? Herom står diskussionen, og jeg må sige, at jeg mener ikke, der ville gå nogen som helst skår af smedene, hvis de var så flotte, hvad de slet ikke behøver at være, at de af denne gennemsnitsindtægt pålignede sig selv halvdelen af det kontingent, som de dårligt stillede arbejdsmænd betaler. Så ville det være klaret på én gang med 7 mill. kr. ekstra i Metalarbejdernes Arbejdsløshedskasse, medens kontingentet nu bliver stående — det roker måske en lille smule — og der af statsmidler bliver tillagt Smedenes Arbejdsløshedskasse 1,3 mill. kr. Det er denne teknik, der er forkert, og jeg har kritiseret den fra første gang, den kom frem, og jeg bliver ved med at kritisere den.

Til det ærede medlem hr. Aage Fogh vil jeg gerne sige, at jeg betvivler ikke rigtigheden af udregningerne. Jeg betvivler ikke, at det er de nye ydelser, som bevirker, at disse penge skal stilles til rådighed, men det, det ærede medlem må bære ansvaret for, er, at disse penge bliver overført til et sted, som de ikke skulle overføres til. Hvis staten vil stille midler til rådighed, må de stilles til rådighed for de kasser, som stadig væk, også efter at det foreliggende lovforslag er gennemført, er således stillet, at de efter min opfattelse ikke kan klare sig.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen pegede på, at man kan komme ud i store vanskeligheder. Hertil vil jeg sige, at jeg håber da ikke, vi kommer ud i større vanskeligheder, end vi er i nu med det arbejdsløshedstal på op imod 120 000, som vi registrerer i disse dage. Vi kan forhåbentlig gå ud fra, at det vil vise sig, at arbejds-